

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/150/2019
Identifikačné číslo spisu: 7913219683
Dátum vydania rozhodnutia: 30.07.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ján Gandžala
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7913219683.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu K., právne zastúpeného JUDr. Miroslavom Věrebom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom v Košiciach, Hrnčiarska č. 5, proti žalovaným 1/ A. E., 2/ A. Z., právne zastúpenému JUDr. Petrom Pandym, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom v Kráľovskom Chlmci, L. Kossutha č. 99, o zaplatenie 3.570,28 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 10Cpr/3/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 19. decembra 2018 sp. zn. 1CoPr/2/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému 1/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Žalovaný 2/ má voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. 1. Okresný súd Trebišov (ďalej len „súd prvej inštancie“ event. „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 7. decembra 2016 č.k. 10Cpr/3/2013-92 uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.570,28 Eur s 5,75 %-ným úrokom z omeškania od 1. apríla 2013 do zaplatenia s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného (I. výrok) a žalobcovi zároveň priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II. výrok).

1. 2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že pri rozhodovaní vychádzal zo zistenia, že žalobca uzavrel so žalovaným 1/ dňa 4. júla 2003 dohodu o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 1. februára 1991. V pracovnom pomere u žalovaného 1/ bol do 7. marca 2011. Po vykonanom dokazovaní dospel súd prvej inštancie k záveru, že nárok žalobcu vo vzťahu k žalovaným je dôvodný. Konštatoval, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobcovi nebola vyplatená mzda za obdobie december 2010 až marec 2011, pričom žalobca okamžite ukončil pracovný pomer so žalovaným 1/. Okamžité skončenie pracovného pomeru doručil žalovanému 1/, ktoré prevzala zamestnankyňa A.. V tomto smere považoval súd prvej inštancie za účinné ukončenie pracovného pomeru okamžitým skončením zo strany žalobcu. Taktiež mal za preukázané, že výška mzdy žalobcu za mesiac december 2010 až marec 2011 predstavovala sumu 2.044,21 Eur. Za dôvodný považoval i nárok žalobcu ohľadom náhrady mzdy v zmysle ustanovenia § 69 ods. 4 Zákonníka práce v sume jeho priemerného mesačného zárobku za výpovednú lehotu dvoch mesiacov v sume 1.113,32 Eur. Rovnako bol toho názoru, že žalobcovi v

súvislosti s ukončením pracovného pomeru vznikol aj nárok na náhradu za stravné lístky v sume 93,55 Eur a za nevyčerpanú alikvotnú časť dovolenky v sume 319,20 Eur.

1. 3. Uvedené nároky žalobcu považoval za dôvodné nielen vo vzťahu k zamestnávateľovi - žalovanému 1/, ale aj vo vzťahu k žalovanému 2/ A.. Nárok žalobcu voči žalovanému 1/ považoval za pracovnoprávny nárok, ale voči žalovanému 2/ jeho nárok takýto pracovnoprávny základ podľa názoru súdu prvej inštancie nemal. K (formálnemu) zániku žalovaného 1/ síce nedošlo, ale bolo preukázané, že tento subjekt je nefunkčný, teda tržby tejto príspevkovej organizácie žalovanej 2/ nepokrývajú jej výrobné náklady v súlade s § 21 ods. 2 zákona č. 523/2004 Z.z. Súd prvej inštancie na základe toho dospel k názoru, že žalovaný 2/ a jeho orgány niekoľko rokov ignorovali platnú právnu úpravu (ustanovenia § 21 ods. 2 a § 23 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z.z.) a napriek dlhodobej nefunkčnosti žalovaného 1/ nepristúpili k jeho zrušeniu, zrejme v domnení, že formálnym výkladom zákona nebudú musieť plniť záväzky za neho. Z uvedeného dôvodu mal súd prvej inštancie za to, že na žalovaného 2/ prešli povinnosti tejto jeho príspevkovej organizácie, pretože aj keď v konaní nebolo preukázané zrušenie príspevkovej organizácie, jej zriaďovateľom v zmysle § 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z.z. je žalovaný 2/. Z uvedeného dôvodu preto uložil povinnosť zaplatiť priznaný nárok s príslušenstvom obidvom žalovaným.

1. 4. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil aplikáciou ustanovenia § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. 1. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na základe odvolania žalovaného 2/ rozsudok súdu prvej inštancie v časti vyhovujúceho výroku vo vzťahu k žalovanému 2/ zmenil tak, že ho zamietol (prvý výrok), náhradu trov prvostupňového konania stranám sporu nepriznal (druhý výrok), a taktiež im nepriznal ani náhradu trov odvolacieho konania (tretí výrok).

2. 2. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že odvolanie žalovaného 2/ voči časti výroku súdu prvej inštancie, ktorou mu bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi priznaný nárok s príslušenstvom považuje za dôvodné. Poukázal na to, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vo vzťahu k žalovanému 2/ vychádza z premisy, že na neho prešli práva a povinnosti žalovaného 1/ z dôvodu nesplnenia zákonnej povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 21 ods. 12 zákona č. 523/2004 Z.z. Z citovaného zákonného ustanovenia však podľa názoru odvolacieho súdu nemožno vyvodiť záver, že ak zriaďovateľ nezruší príspevkovú organizáciu napriek tomu, že boli splnené podmienky na jej zrušenie, dochádza k prechodu práva a povinností na zriaďovateľa. Je tomu tak preto, že sankciou za nesplnenie povinností zriaďovateľom uvedenej v ustanovení § 21 ods. 12 zákona č. 523/2004 Z.z. nie je prechod práva a povinností na zriaďovateľa, ale v zmysle § 32 uvedeného zákona možnosť ministerstva financií uložiť zriaďovateľovi pokutu až do výšky 40.000,00 Eur. V prejednávanej veci tak súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru, že žalovaný 2/ ako zriaďovateľ napriek dlhodobej nefunkčnosti žalovaného 1/ nepristúpil k jeho zrušeniu, v dôsledku čoho na žalovaného 2/ prešli povinnosti žalovaného 1/ vo vzťahu k žalobcovi, aj keď v konaní nebolo preukázané jeho zrušenie.

2. 3. Právne posúdenie veci súdom prvej inštancie (v odvolaní napadnutej časti) podľa názoru odvolacieho súdu nemožno považovať za správne z horeuvedených dôvodov, nakoľko ako bolo vyššie uvedené, prípadné nesplnenie povinností zriaďovateľa zrušiť príspevkovú organizáciu za podmienok uvedených v citovanom ustanovení § 21 ods. 12 zákona č. 523/2004 Z.z. nemá za následok prechod práva a povinností na zriaďovateľa, ale iba možnosť ministerstva financií uložiť mu za nesplnenie povinností pokutu. V prejednávanej veci k zrušeniu žalovaného nedošlo a teda nedošlo ani k prechodu práva a povinností na žalovaného 2/, preto žalovaný 2/ dôvodne namietal nedostatok pasívnej vecnej legitímácie v spore.

2. 4. Ak súd prvej inštancie vychádzal z iného právneho názoru, jeho rozhodnutie vo vzťahu k žalovanému 2/ spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, preto odvolací súd postupom podľa § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v časti vyhovujúceho výroku vo vzťahu k žalovanému 2/ zmenil tak, že v tejto časti žalobu zamietol.

2. 5. 1. Z dôvodu úspechu žalovaného 2/ v odvolacom konaní odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie aj vo výroku o trovách konania a aplikujúc ustanovenie § 257 CSP rozhodol, že stranám sporu náhradu trov prvoinštančného konania nepriznáva.

2. 5. 2. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 a taktiež

ustanovenie § 257 CSP a stranám sporu nepriznal ani náhradu trov odvolacieho konania.

3. 1. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom žiadal, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3. 2. Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

3. 3. V odôvodnení dovolania uviedol, že právne závery odvolacieho súdu so zreteľom na skutkový stav považuje za zjavne neodôvodnené, arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné, neudržateľné, majúce za následok porušenie jeho základného práva alebo slobody. Poukázal na bod 17 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom tento súd vyslovil názor, že pasívna vecná legitímácia žalovaného 2/ v tomto spore nie je daná, a to z dôvodu že žalovaný 1/ ako príspevková organizácia podľa § 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z. z. nebola žalovaným 2/ zrušená. Tento názor odvolacieho súdu predstavuje nesprávne právne posúdenie veci. Ďalej uviedol, že pokiaľ žalovaný 1/ bol v skutočnosti nefunkčným subjektom, a teda vo svojej podstate neexistujúcim (bez personálneho a majetkového substrátu), potom pri aplikácii § 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z. z. bazírovať na akte jeho zrušenia, je zo strany odvolacieho súdu prílišným formalizmom, ktorý nemôže obstáť. Mal za to, že výklad a aplikácia práva musia smerovať k spravodlivému výsledku. Ďalej uviedol, že pokiaľ nemôže byť pasívna vecná legitímácia žalovaného 2/ založená na analogickej aplikácii právnej normy podľa § 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z. z., tak jeho pasívna vecná legitímácia je daná cez inštitút zodpovednosti a škodu, poukazujúc pri tom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo/196/2009, argumentujúc zásadou iura novit curia, a tým, že ak dovolací súd dospel k záveru o nemožnosti zviazania žalovaného 2/ na plnenie vzhľadom na ustanovenie § 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z. z., potom mal skúmať, či neboli naplnené zákonné predpoklady zodpovednosti za škodu, keďže je evidentné, že právnu povinnosť porušil, v dôsledku čoho na jeho strane došlo ku škode v podobe nevyplatenej mzdy s príslušenstvom, t.j. sú dané všetky zákonné predpoklady všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa § 420 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, pričom nie je vylúčená ani pasívna vecná legitímácia žalovaného 2 / cez aplikáciu ustanovenia § 14 zákona č. 514/2003 Z. z..

4. Žalovaný 2/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že s dovolaním v celom rozsahu nesúhlasí. Zastáva názor, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je zákonné a dovolací súd vec správne právne posúdil. Preto navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu ako nedôvodné zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ event. „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné a preto ho podľa § 447 písm. c/ a f/ CSP odmietol.

6. Z obsahu dovolania (vychádzajúc z článku 11 ods. 1 Základných princípov CSP a ustanovenia § 124 ods. 1 CSP) vyplýva, že v danom prípade vyvodil žalobca prípustnosť podaného dovolania (i) z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

7. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne

konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

8. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu (1 Cdo 166/2018, 2 Cdo 19/2019, 3 Cdo 150/2018, 4 Cdo 27/2018, 5 Cdo 21/2018, 7 Cdo 27/2019, 8 Cdo 181/2018), teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (1 Cdo 166/2018, 2 Cdo 19/2019, 3 Cdo 150/2018, 4 Cdo 27/2018, 5 Cdo 21/2018, 7 Cdo 27/2019, 8 Cdo 181/2018, 1 VCdo 2/2017). Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

9. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

10. 1. V súvislosti so všeobecnou námietkou žalobcu (dovolateľa), že odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, v dôsledku čoho je jeho rozsudok arbitrárny a nepreskúmateľný, dovolací súd uvádza, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku), ktorá prípustnosť dovolania nezakladala. S týmto názorom sa stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska (rovnako ako v prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov) nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

10. 2. V danom prípade odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety zjednocujúceho stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka

sa len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov. O taký prípad ide napríklad vtedy, keď dovolaním napadnuté rozhodnutie neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne keď odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia má také nedostatky, že sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi dôsledkami predstavuje exces, ktorý možno charakterizovať ako „justičný omyl“ v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napr. Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu však nedáva podklad pre tvrdenie dovolateľa, že nespĺňa požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol síce stručným ale konkrétnym, zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu a odôvodnenie jeho rozhodnutia má náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP a preto ho v žiadnom prípade nemožno považovať za nedostatočné alebo arbitrárne. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Dovolateľ preto nemôže dôvodne a opodstatnene namietat, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

10. 3. Pre úplnosť dovolací súd (v súvislosti s argumentáciou žalobcu uvedenou v dovolaní) tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej znátočnosťnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

10. 4. V kontexte požiadaviek riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd dovolací súd zdôrazňuje, že ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (napr. rozhodnutia vo veciach Ruiz Torija proti Španielsku, Hiro Balani proti Španielsku, Georgiadis proti Grécku, Higgins proti Francúzsku). Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Ani súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

10. 5. Ako už bolo konštatované (bod 10. 2.), odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je síce stručné, avšak podľa názoru dovolacieho súdu má všetky podstatné zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP, preto argumentácia dovolateľa týkajúca sa tohto uplatneného dovolacieho dôvodu neobstojí.

10. 6. Z uvedeného vyplýva, že zo strany odvolacieho súdu nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, a preto dovolací súd konštatuje, že vyššie uvedený dovolací dôvod neexistuje (nie je daný).

11. 1. Pokiaľ dovolateľ vyvodil prípustnosť podaného dovolania i z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/

CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, tak v tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že táto - právne relevantná otázka v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť procesnou stranou (dovolateľom) v dovolaní vymedzená jasným, určitým, konkrétnym a zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť, prípadne aj dôvodnosť dovolania. Dovolateľ však v rámci tohto dovolacieho dôvodu v dovolaní vyššie uvedeným spôsobom nešpecifikoval, ktorá konkrétna, z hľadiska tohto sporu relevantná právna otázka ešte nebola dovolacím súdom vyriešená. Samotná polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, eventuálne spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací rozhodol, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach alebo predpokladoch o tom, ktorú právnu otázku mal dovolateľ na mysli.

11. 2. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd, pretože ak by k tomu pristúpil, dopustil by sa procesne neprípustného dovolacieho prieskumu, ktorý by bol (všeobecne) v zjavnom rozpore s novou koncepciou právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania, nastolenou prijatím aktuálneho procesnoprávného predpisu - Civilného sporového poriadku, a zároveň takýto neprípustný dovolací prieskum by sa (konkrétne) priechil i cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj analogicky 1Cdo 23/2017, 2Cdo 117/2017, 3Cdo 6/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 78/2017).

11. 3. Dovolací súd preto konštatuje, že ani dovolací dôvod, ktorý dovolateľ uplatnil podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nie je daný.

12. V súvislosti s námietkou žalobcu, že ak odvolací súd dospel k názoru, že pasívna vecná legitímácia žalovaného 2/ nemôže byť založená na analogickej aplikácii právnej normy podľa § 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z. z., tak jeho pasívna vecná legitímácia je daná cez inštitút zodpovednosti a škodu, a teda odvolací súd aplikujúci zásadu iura novit curia mal skúmať, či neboli naplnené zákonné predpoklady zodpovednosti za škodu podľa § 420 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, prípadne mal aplikovať § 14 zákona č. 514/2003 Z.z., dovolací súd uvádza, že nie je možné vylúčiť náhradu škody voči žalovanému 2/, ale bezprostredným predpokladom na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je preukázanie porušenia právnej povinnosti, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi konaním alebo opomenutím (porušením právnej povinnosti) a následkom (vzniknutou škodou). Vzniknutá škoda v podobe skutočnej škody (damnum emergens) alebo ušlého zisku (lucrum cessant) musí byť spôsobená bez pochybností práve porušením právnej povinnosti. Škoda ani porušenie právnej povinnosti ešte nezakladajú zodpovednosť za škodu a tomu korelujúce právo na jej náhradu. Príčinná súvislosť musí byť nielen tvrdená (domnelá), ale musí byť bezpečne preukázaná, musí byť priama (bezprostredná), pričom povinnosť tvrdenia, bremeno tvrdenia, dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno, týkajúce sa príčinnej súvislosti v civilnom procese zaťažuje v zásade tú stranu sporu, ktorej tvrdenie má byť preukázané, teda poškodeného. V tomto prípade žalobca v priebehu základného konania v tomto smere neprodukoval žiadne konkrétne relevantné tvrdenia a dôkazy a preto odvolací súd objektívne nemohol posudzovať uplatňovaný nárok vo vzťahu k žalovanému 2/ v zmysle vyššie uvedenej právnej kvalifikácie.

13. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie dovolateľa uplatnené podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP, a dovolanie uplatnené podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP.

14. 1. Žalovaný 1/ bol v dovolacom konaní úspešný a preto na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP by mal (potenciálny) nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Žalovanému 1/ však preukázateľne žiadne reálne trovy dovolacieho konania nevznikli a preto mu dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

14. 2. Žalovaný 2/ bol v dovolacom konaní úspešný a preto mu dovolací súd podľa ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v

plnom rozsahu. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

15. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.